

“Els mitjans de comunicació tenim una responsabilitat enorme a l’hora de lluitar per defensar els drets i llibertats”

Després arriba TVE Sant Cugat i La Sexta.

Em va trucar el director de La Sexta, l’Antonio García Ferreras, i em va proposar anar a Madrid a posar-hi en marxa els esports de la cadena. Tenia 27 anys, era un projecte molt engrescador i vaig llençar-me a l’aventura. Començo a fer substitucions a l’informatiu fins que el director d’*El Intermedio* em proposa copresentar el programa amb en Wyoming. Ha sigut una carrera progressiva de llarga distància, des del món local, autonòmic i finalment nacional.

El Intermedio explica les notícies d’actualitat en un to irònic. Tal com diu el seu company: “Ja coneixen les notícies, ara els explicarem la veritat”. Com es fa això?

Treballant molt!! Aquest és el tretzè any que *El Intermedio* està en antena, complirem els 2.000 programes d’emissió, que es diu ràpid. No és fàcil de fer. Primer, s’ha de ser rigorós i honest amb la informació d’actualitat, i a partir d’aquí, tirar d’imaginació i enginy, donar-hi la volta i servir-la a través de l’humor, una eina fantàstica que et permet ser crític i fer digerible el que s’està explicant.

Se sent que desenvolupa una professió “de risc”, en un moment en què la llibertat d’expressió es troba en entredit?

Últimament s’estan qüestionant alguns dels grans valors de la nostra societat, com és la llibertat d’expressió. Crec que els mitjans de comunicació tenim una responsabilitat enorme a l’hora de denunciar aquests fets i lluitar per defensar els drets i llibertats. És el compromís que hauríem d’adquirir com a periodistes amb la societat i així ho entenem l’equip d’*El Intermedio*. Som conscients de l’altaveu de què disposem i que l’hem de fer servir per defensar la llibertat d’expressió, la igualtat, el feminisme... I això implica posicionar-se.

La seva feina ha estat reconeguda el 2018 amb un premi Ondas de Televisió com a millor presentadora de televisió.

Em va agafar totalment per sorpresa i ha sigut una alegria enorme. El 2018 ha estat un any molt especial en l’àmbit professional: he posat en marxa dos projectes que han suposat molts mesos de feina i il·lusió: el llibre *Pelea como una chica* i la secció “*Mujer tenía que ser*” a *El Intermedio*.

“L’humor és una eina fantàstica que et permet ser crític i fer digerible el que s’està explicant”

Defineix el seu llibre, editat per Planeta, com un “aprenentatge personal”.

Aquest projecte neix de la necessitat de conèixer dones espanyoles que van contribuir a fer avançar el nostre país cap a la igualtat, però que la història ha deixat al marge: primer, perquè està escrita per homes i, segon, perquè vam partir una dictadura que es va encarregar d’esborrar el nom de moltes d’aquestes referents: molt poques apareixen als llibres de text, de manera que vaig posar-me a investigar; per això ha estat un aprenentatge personal. Hi surten dones molt diferents entre elles, amb un punt en comú: totes van ser valentes que van desafiar una societat patriarcal. Des d’aleshores, hem avançat molt, però encara queda molt camí: les mobilitzacions dels últims mesos han deixat clar que estem disposades a fer-ho i que molts homes ens acompanyen en aquest trajecte.

Veu amb preocupació el retrocés que estem vivint en qüestions d’igualtat.

Em preocupa que hi hagi partits com el PP de Pablo Casado que pretengui tornar a la Llei d’avortament de 1985 o Vox, que proposa derogar la llei de violència de gènere. Parlen de violència domèstica sense diferenciar-la de la violència que pateix la dona simplement pel fet de ser dona i que en els últims 15 anys ha deixat gairebé mil mortes. Un discurs perillós que pretén rebaixar la importància d’una de les grans xacres de la nostra societat. Combatre-la hauria de ser una de les grans prioritats.

Ja fa 12 anys que viu a Madrid, com s’hi troba? Es planteja tornar aquí?

Des del primer moment m’hi he sentit acollida, hi he fet molts amics. Hi ha moments del procés que he viscut amb neguit i tristesa, com el referèndum de l’1 d’octubre i les càrregues per evitar que la gent anés a votar: imatges vergonyoses que et posen els pèls de punta i et fan qüestionar si volem una societat envoltada de repressió... Malgrat la distància física, soc catalana i pateixo pel que passa aquí. Penso que després de tant de temps, estem una mica cansats de tant parlar del procés... No acostumo a fer plans de futur: em sento afortunada de fer una feina que m’agrada i vull aprofitar-ho. Tornar? Qui sap, no ho descarto; de fet, crec que no he acabat de marxar mai: sempre amb l’AVE per escapar-me els caps de setmana amb els meus.